

ЯРОСЛАВ ХАШЕК
МЕСТНА ХРОНИКА ОТ
ВЕСТНИК „ЧЕСКЕ СЛОВО“

Превод от чешки: Светомир Иванчев, Стефан Бошнаков, Василена
Мирчева, 1998

chitanka.info

Жертва на антимилитаризма. Тротоарът на булевард „Палацки“ във Вършовице е твърде антимилитаристично настроен. Вчера върху него се е подхлъзнал и си е навехнал крака подпоручикът от 73-ти пехотен полк Франтишек Хакъл. Срещу тротоара незабавно е заведено следствие.

Краят на любовта на един шестнайсетгодишен юноша. Шестнайсетгодишният Йозеф Зузек, чирак в печатницата на Ян Станек от улица „Хавличкова“ № 47, взел толкова присърце вестта, че обожаваното от него създание ходи с друг и отблъсква младежката му любов, че вчера се е обесил на твърде непоетично място — по-точно в нужника на печатницата, където чиракувал. Това не е първият случай, когато нещастно влюбен младеж се обесва в нужник. Къде отидоха онези поетични времена, когато влюбените младежи се бесеха сред романтичен пейзаж — на някоя бреза, сред цъфнали цветя или пък зиме на плачеща върба с окапали листа, по залез-слънце?

Няма ми пардесюто, смокинга, сакото, лачените обувки! И часовника ми го няма! — извикал Вацлав Влах от улица „Войтешка“ №9, когато се прибрал у дома. Полицията издирва крадеца.

Поддържайте тялото си чисто! Чистотата е половин здраве! Къпете се! Сапунисвайте се обилно! В светлината на тези правила на хигиената вчера някакъв непознат човек задигнал от търговеца Франтишек Вичар в Карлин цял кош с глицеринов сапун. Решил човекът да се пребори радикално с мръсотията и затова сега го преследва полицията. Така бихме могли да озаглавим и съобщението: „Преследване на един чистоплътен гражданин!“

Призрак в Смихов и Коширже^[1]. Прочутият френски астроном Фламарион е казал, че между небето и земята има неща, за които нямаме и представа, но които стават достъпни за хора, достойни за такива смайващи явления. Както показва опитът, достойни за тези свръхестествени явления са се оказали жителите на Смихов и Коширже. В разговорната реч привиденията на споменатия астроном, който миналата година така ни изигра с Халеевата комета, биват наричани просто „призраци“. Те за голямо съжаление на авторите на

балади с всеки изминал ден продължават да напускат земния свят, който, както става ясно от разказа на английския писател Уайлд, не е вече за тях. До неотдавна все още разполагахме с доста призраци, в парламента например се явяваше старият Хлумецки, имаше я бялата дама, а в едно лесничейство по поречието на Лабе витаеше духът на някакъв браконьер. Много преди това се беше появил подскалският призрак, чиято история постепенно затъва в забрава, макар да имаме подръка статистически данни, според които подскалския призрак са го видели 782 души, от които на 461 са им побелели косите, а останалите са си били белокуси и преди това.

Призракът, за който става дума, си е чисто пражки и явно е изчезнал само временно: можем да съобщим на читателите приятната вест, че призракът е знаел за предстоящото присъединяване на Смихов към Прага, което не би имало нежелателни последици за неговото местожителство, и затова се е явил там, както и в съседното Коширже. Засега все още е загадка, защо се е появил и в Коширже. Това би могло да се обясни, ако допуснем, че призракът има някакво отношение към убийството край Шмукирка или че просто не признава границите на общината и се чувства еднакво свободен и в Смихов, и в Коширже.

Всеки ще попита какво е облеклото на призрака и в какъв вид се явява той. Решително не във вид на дух, защото тогава той би бил ангел, както ни учи закон Божи: „Ангелите притежават само дух, но не и тяло.“ По тази причина духовете не могат да се обличат и да се намятат с чаршафи, нито пък да си облекат бяла риза, а в сезон, когато никое разумно същество не се разхожда по баирите само по риза, да си сложат топли дрехи — панталон, жилетка, сако, яка и вратовръзка, както се носи смиховският призрак. Както се вижда, има голяма разлика между дух и призрак. Смиховското страшилище строго се придържа към прекрасния пример на уважаемите си колеги, особено на онзи моравски свещеник, който, за да вселява благоговееен ужас, ходел по риза да плаши момите из енорията си, докато накрая не бил напердашен.

А сега да преминем към кратката история на смиховския призрак. Най-напред да уточним мястото. Първата му поява е в околностите на Малвазинските гробища. Призраците имат голяма слабост към подобни места и успяват да се приспособят към тях с външността си. Както успяхме да научим, призракът се е държал

съвсем непринудено край Малвазинските гробища. Господин Р. В. смята, че часовникът на призрака е бил с цял час напред, тъй като му се е явил не в полунощ, а в единайсет часа вечерта. Както всички свои събратя и нашият призрак има усет за багрите и за контрастите, та за да може да се вижда в тъмното, бил наметнат с бял чаршаф. Господин Р. В. не съобщава никакви подробности за това, дали чаршафът е бил добре изпран, а признава, че е избягал, навярно защото се е сетил, че всъщност нямало какво да търси край гробищата в такъв късен час. Слугинята Камила З. също нямала работа по това време край гробищата, но въпреки това призракаът ѝ се явил там.

От разказа ѝ обаче може да се установи само това, че чула усилено пъхтене — нещо необичайно в историята на призраците. Може да се заключи, че клетият призрак сигурно страда от задух, от астма — трябвало е да се изкачи на хълма, където се намират Малвазинските гробища. Тя побягнала от страх, а призракаът известно време я преследвал, след което изведнъж изчезнал, сякаш пропаднал вдън земя, което е твърде вероятно, тъй като там има дълбоки ровове и много стръмно нанадолнище. По-късно призракаът имал смелостта да се приближи до къщите над Сантошка, а един гражданин, който се прибирал през нощта от Прага, твърди, че видял три призрака. Неговото мнение обаче по всяка вероятност трябва да се приеме за зрителна измама в този късен час и затова нека се обърнем към младия работник, покривача на покриви Йозеф К., който казва: „Призракаът беше висок на ръст и охкаше, защото му ударих една тояга.“

В последния случай побягналият е бил призракаът, а гражданинът Йозеф К. дори не успял да го догони. Призракаът оставял подире си по пътя някаква особена миризма, която едва ли ще може да бъде точно идентифицирана.

След като претърпяло провал в Смихов, страшилището се упътило към Коширже. Тези места бездруго са обгърнати в тайнственост. Загадъчното убийство край Шмукирка, тайнственото изчезване на три стола от ресторанта градина на господин Пражки „При короната“, светлините нощем в тухларниците, тайнственият неоткриваем вход на кметството, мрачната тишина след дванайсет часа, когато прекъсват осветлението в депото — всичко това е примамвало призрака. И сигурно от страх да ходи невъоръжен след дванайсет часа из Коширже си бил взел бастун.

Бастуна употребил преди всичко спрямо работника от тухларната фабрика Карел Кратки, който обаче откъснал парче от чаршафа на призрака и за свое смайване установил, че той бил белязан с монограм „Й. М.“. По това може да се съди, че навярно става дума за призрак марка „Й. М.“, което от своя страна хвърля нова светлина върху световната история на призраците. Сега интересният призрак „Й. М.“ се явява в Кламовка и полицията би трябвало да обяви награда от двеста крони за онзи, който успее да доуточни пола, а евентуално и родното място на нещастното страшилище. А ние умоляваме господата, които срещнат призрака, да го прекръстят с тояга.

Адамит край Лоучен. Преди няколко дни в горите, простиращи се на север от Лоучен, бил забелязан гол мъж, който веднага се втурнал да бяга, тъй че минувачите не могли да го настигнат. Съобщението почива на напълно достоверни източници. В близките околности се ширят слухове, че в една горска пещера се провеждали сборища на адамити. Според нас става дума за душевноболен човек — дълг на жандармерията е да издири този нещастник и да го настани в лечебно заведение.

Отдръпнете се де! Така се провиквали трима младежи след края на вечерното представление, когато пред вариетето се струпва най-голяма навалица. Те най-нахално се мъчели да изпреварват качващите се във файтоните, като бъркали в чужди джобове, за да стане качването по-бързо. Двамата избягали, а в лицето на третия бил идентифициран дваисет и три годишният месарски калфа Карел Хьоръл от Жишков, известен джебчия. Закаран е в затвора.

Госпожице, ще разрешите ли да ви изпратя? Снощи до слугинята Амалие Поуцкова от №496 в Либен, която чакала детенцето на своя работодател, се приближил някакъв господин, който ѝ се усмихнал любезно и казал: „Госпожице, ще разрешите ли да ви изпратя?“ След което с елегантен жест направил опит да свали кожената ѝ боа. На виковете за помощ се притекли хора, дотичал стражар и на ухажора му се наложило да придружи не Амалие, а стражаря. Става дума за дваисет и три годишния Ченек Дивиш.

Усърдният домашен учител. Госпожа Мария Слезаква, гостилничарка от Краловске Винохради, наела като частен учител на детето си един млад човек и забравила да го попита как се казва. Обещал да направи всичко, каквото се очаква от него, задигнал един фотоапарат и един велосипед и изчезнал.

Нека оставим свобода на младежта! В една от увлекателните книги на прочутата датска педагожка и писателка Карин Михаелис е казано: „Нека оставим свобода на младежта! Защото буйността е изява на жизнена енергия, изява на радост от живота.“ В четвъртък вечерта едно непознато момче изпитвало такава радост от живота, че замерило с камък мотриса №315 по линия №11 на булевард „Юнгман“ близо до виноhradските хали, строшило едно от страничните стъкла и побягнало. Полицаят не бил чел думите на видната датска педагожка „Нека оставим свобода на младежта!“ и го преследвал чак до църквата във Винохради, където все пак го оставил на свобода, защото момчето избягало.

Неуместна шега. В пет часа тази сутрин млекарят видял непознат, прилично облечен мъж с цилиндър завързан за едно дърво на булевард „Корунни“ в Краловске Винохради. След като млекарят го отвързал, непознатият казал, че това било просто шега, и изчезнал, без да благодари. Странни шеги наистина — да вържеш някого нощем за дърво.

Необикновено нощно оръжие. Снощи в единайсет часа вечерта двайсет и осем годишният Йозеф Бахман оказал съпротива на портиера Вацлав Холуб, който му направил забележка за замърсяването на паважа пред кафене „Лондинка“. Оказал му съпротива с твърде странно оръжие. Халосал го със стария стenen часовник, който носел със себе си през нощта из улиците, навярно за да има с какво да се отбранява. Портиерът получил кървава рана в главата, а Бахман е задържан, тъй като нямал разрешително за носене на оръжие — стenen часовник.

Глътнал нос от нещастна любов. Само че не собствения си нос — това би бил първият такъв случай в историята на човечеството,

— а носа на своята възлюбена. Това се случило вчера в Краловске Винохради. В семейството на госпожа Ланкова ходел на гости един мъж, за когото смятали не само че е с добро обществено положение, но и че действително обича дъщерята на стопанката. За жалост той се оказал мошеник. Преди всичко бил женен и, второ, това не била първата му подобна мръсотия. След като се изяснило какво представлява, забранили му да посещава семейството. Разбира се, най-заинтересована от това била майката на любимата му, той разбрал, че любовта му е безнадеждна, и започнал в буквалния смисъл на думата да си точи зъбите за отмъщение на проклетата тъща. Завчера, придружен от един младеж, той се появил в жилището на майката на обожаваното създание и тъй като не я заварил вкъщи, отхапал носа на любимата си. Носът не е бил намерен, твърде вероятно е да го е глътнал. Бил е арестуван и отведен в дирекцията на полицията. Лицето, което има чудесни изгледи да стане човекоядец, се нарича Лудвик Вацула и е от Бърно. Името на ранената е Панкова, а произшествието е станало на улица „Кърцоношска“ в Краловске Винохради.

Невнимателният велосипедист. Завчера през нощта неизвестен велосипедист е паднал в потока Рокитка на улица „Воцтаржова“ в Либен и по всяка вероятност е бил отнесен от течението, защото работникът Тауфман намерил в потока само велосипеда му. Според друго твърдение лицето просто е искало да се отърве от колелото, а според най-новото предположение става дума за кражба. Полицията също твърдо се придържа към това предположение.

Още нещо за адамитите в околностите на Лоучен. Както ни осведоми един приятел на нашия вестник, тези дни неколцина търговски пътници станали свидетели на странна сцена в гората край Ябкенице. Сред младите крайпътни дървета те забелязали фигурата на гол мъж, който надал вик: „И нека онеправданият те поздрави!“, а после побягнал към Худиш. Желателно е този човек да бъде издирен и откаран в лудница, защото целият път от Ябкенице до Лоучен минава през гора и в неделен ден там е пълно с жени и момичета, тъй че

подобни религиозни манияци могат лесно да станат опасни за околните.

В навечерието на поетичните коледни празници. Авторите на трогателни коледни разкази имат нужда от вдъхновение. Такова божествено вдъхновение буди първият сняг. Но Бог се сърди на писателите. Тая нощ наистина заваля, но Бог примеси в снега и лъжица катран. Снегът веднага се топеше и според последните съобщения тази сутрин на площад „Крал Иржи“ във Винохради се удавил в калта неизвестен мъж, който потънал, и засега тялото му не е открито.

Кражба на 15 килограма хумор. В събота пощаджията Деймек от Хърдлоржези взел от печатницата в Жижков 600 новогодишни книжки за изпращане по пощата. Хуморът тежал петнайсет килограма, тъй че трябвало да го натовари на каруца, която пътувала за Хърдлоржези. По пътя обаче хуморът се изгубил и продължил пътешествието си до гъсталака на хълма Сметанка край Малешице. Сигурно се е скрил там от срам — намерила го жандармерията, но в редуциран брой, тъй като били останали само 150 от новогодишните книжки. Другите навярно са били разпространени от крадците сред народа.

Последна разходка в парка „Ригер“ в Краловске Винохради. Над Прага се спускал здрач, по алеите в парка „Ригер“ утихвали хорските стъпки. Видът на оголелите храсти навявал тежка меланхолия. Цялата тази безнадеждност, която трептала над опустелите алеи, била почувствана от чиновника в банка „Славия“ Аугустин Тесарж, син на винохрадски архитект. Снощи той се застрелял на една от алеите, по която весело се разхождал през лятото, когато всичко наоколо ухаело и било изпълнено с живот и добро настроение. Самоубил се от нещастна любов, от безнадеждност — в ден, когато над всичко била надвиснала тъга и зеела огромна празнота.

Откраднал кошчетата за боклук, за да разсее тъгата си. Тъжно му е на човек, когато в пет часа сутринта се отправи сам на далечен път. По-приятно е да вървиш с някого. Трийсет и седем годишният

безработен файтонджия Франтишек Бина разбирал много добре, че му липсва компания. Затова взел със себе си две от кошчетата за смет на Франтишковия кей. И се запътил за дома в компанията на двете кошчета. На Вацлавския площад обаче забелязал с почуда, че някакъв стражар го е хванал за яката и го отвежда в полицейския участък, където Бина обяснил, че е взел кошчетата, за да разсее тъгата си.

След десет години получил покана за среща, или трогателната история на една пощенска картичка, пътувала десет години от Прага за Прага. Марушка се влюбила в един господин. Господинът работел в Прага. Тя също живеела в Прага. Кореспондирали си с пощенски картички. На 28 декември 1901 г., тоест преди десет години, Марушка му изпратила от Бубенеч следната пощенска картичка: „Уважаеми господине! С благодарност получих писмото ви. За съжаление картичката пристигна на двайсет и трети следобед, а вие ми определяте среща на двайсет и трети по пладне. Тъй че до утре. Поздрави. Марушка.“ Нещастното момиче отишло на срещата. Но той не дошъл. Тя ходила там и на втория, и на третия, и на четвъртия, и на петия ден, но напразно. Не идвал. Първата година ходела там разплакана всеки Божи ден. През втората, през третата година тя все се надявала, че той най-после е получил картичката. Така изминали пет години. През това време тя свикнала с мисълта, че любимият ѝ в края на краищата ще получи писмото ѝ, но всичко отново било напразно. Тя продължила да ходи всеки ден на уреченото място и през 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 г. И хранела надежда, че нейният Йеничек все пак би трябвало да получи картичката ѝ. И не се излъгала. Австрийската пощенска служба доставя всичко безпогрешно. Само че няма нужда да се бърза. Бързата кучка слепи ги ражда. След десет години Йеничек получил картичката — точно на 20 ноември тази година. Трябвало да мине почти цял месец, докато си спомни за някогашната си любов, след което отишъл на срещата. Тя го чакала там търпеливо през тези десет години, после те отишли заедно пред сградата на пощенското управление и извикали с ентузиазъм: „Ура!“ Пощенската картичка е изложена във витрината на експедицията на „Ческе слово“ в „Златната гъска“.

Пожар в магазин за продажба на картини в пети район. На улица „Краснохорска“ има магазин за продажба на картини. В „Портрет на една дама“ живописецът е нарисувал такива огнени очи, че огънят обхванал вчера и други два портрета. Пожарът обаче бил бързо потушен от стражарите и от обитателите на сградата.

Опит за самоубийство с двайсет и четири патрона. Тя му казала, че не го обича, и той с безумието на двайсет и двете си години тутакси решил да се застреля. Наумил си да замине от село Подлуски за Прага, за да могат там повече хора да видят как той слага край на живота си, нали Прага има половин милион жители, а Подлуски — само петстотин. Освен това намислил да се повесели преди самоубийството. И така, в събота Йозеф Тидлитат пристигнал в Прага и от спестяванията си купил броунинг и пет патрона. Сторило му се обаче, че пет патрона няма да стигнат, та изчакал до понеделник и си купил още пет. В понеделник не се застрелял, защото установил, че при толкова голяма болка дори десет патрона няма да му свършат работа. Във вторник взел още десет, а на другия ден с голяма решителност купил още четири. Само дяволът можел да му попречи да се направи на решето. Зачакал да дойде четвъртък. Сутринта заредил пистолета и се отправил към Олшанските гробища. Бил твърдо решен да напусне тоя свят, да се надупчи като решето и затова на булевард „Юнгман“ в Краловске Винохради се приближил до полицейския патрул и като извикал: „Господа, разубедете ме, за Бога!“ — им подал броунинга, разтреперан от страх. Тъй че сега в дирекцията на полицията се мъчат да го разубедят. Настанили го при крадците, които го развличат и разтушават с изисканите си шеги.

Покварен от добро четиво. Тринайсетгодишният ученик от прогимназията Матоушек не четял нито криминални, нито каквито и да било други романи за убийства. Не ходел и на кино. Единствената му радост била да вземе в ръка полезно четиво, хубава книга. И навярно това го е покварило, защото вчера следобед на връщане от училище намушкал с нож тринайсетгодишния си съученик Кожелух от Бубенеч.

Странна причина за спукване на тръба. Вчера в долния край на Вацлавския площад се спукала една водопроводна тръба. Пристигналите водопроводчици дълго не успели да установят причината за повредата. Едва по-късно излязло наяве, че на площада точно над мястото, където е монтирана тръбата, били спрели двама общински съветници, които разправяли на един гражданин, че дълговете на град Прага от ден на ден намаляват. Когато чула това, тръбата се пукнала от смях.

Пекарският занаят не му бил по вкуса. Чиракът в една пекарница Йозеф Червени решил да напусне завинаги този отвратителен свят и работилницата на майстор Хлебна в Краловске Винохради. Мечтите му се реели високо над тестото и понеже сред гъсталака от разни печива не могъл да намери друг изход, той се облякъл с топли дрехи, за да не му е студено, когато се застрелва. Такава смърт си бил избрал, за да се оттегли от света. Навлякъл се с няколко сака и с дебел балтон, а на сърцето си сложил книжка. И насочил изстрела към сърцето си. Разбира се, нищо не му станало, все едно че бил брониран. Оставили го в полицейския участък, докато се поуспокои.

Модерни ролетки за магазини. В рекламите за тези ролетки е казано всичко освен това, че са опасни. Вчера на една такава ролетка в книжарницата на централното земеделско книгоразпространение ѝ се скъсала веригата в момента, когато дванайсетгодишният ученик Освалд Роуднице от „Длоуха тршида“ № 41 преглеждал каталога на земеделските издания. От него едва ли ще излезе аграрен деец, тъй като аграрната ролетка го халосала по главата и му нанесла рана с дължина шест сантиметра. Момчето е оставено на домашно лечение.

Кренвирши в пламъци. Вчера в пет часа във витрината на колбасарската фирма „Филипек“ на улица „Хибернска“ се подпалило декоративното коледно дръвче, по което Дядо Коледа бил накачил кренвирши за добрите дечица. При гасенето пламъците опърлили мустаците на един от продавачите. Огънят предизвикал голям смут и оживени разисквания по въпроса, как е могло брашното в кренвиршите да се подпали толкова лесно.

Краят на търсача на удоволствия. Епикурейството на ковача Вацлав Силовски било във от съмнение. Но тъй като доходите му не позволявали да се отдава на истинско римско разточителство, а било събота, когато всичко живо се весели из мрачните кръчми, той отворил чекмеджето на своя хазаин — дърводелеца Травничек от „Винохради“ №337 — и със сто четирийсет и седем крони в джоба тръгнал по пътя на удоволствията. Задигнал и три книжки на потребителна кооперация „Пчелица“, в една от които била мушната банкнота от сто крони, но без да ги разглежда, ги захвърлил с все стотачката. После пирувал и утрото го заварило, както казва поетът Г. Р. Опоченски, „седящ умислен в мрачни кръчми и чакащ там да се разсъмне, самин, дори без сетен грош“. След това го арестували с два халера в джоба, такъв бил краят на търсача на удоволствия. Книжките от потребителна кооперация „Пчелица“ с банкнотата от сто крони са намерени.

Прекаленото любопитство е вредно. В Поржичи се намира колбасарската фирма „Душек и Шафранек“, чийто магазин по примера на други такива магазини нощно време винаги е затворен и със спуснати ролетки. Вчера около три часа през нощта оттам минал пешеходец, който се спрял пред затворения магазин и започнал да размишлява какво ли може да има вътре. Погледнал фирмата и щом забелязал, че магазинът е колбасарски, започнал да се чуди дали вътре няма и мортадела. Този въпрос не му давал мира. Любопитството му надделявало над душевния му стремеж към разсъдливост. От мортаделата той преминал на дебреценското печено. Дали има и от него, дали в затворения магазин освен това няма и истински магарешки салам? Колко ли голямо е парчето? Дали е пресен, или е вече съвсем сух и корав? Дали в дюкяна има столове? А стенен часовник? Дали има чекмедже с пари? И дали в чекмеджето има изобщо някакви пари? Този въпрос, който нощният мислител задал сам на себе си, бил най-важният. Има ли там пари, или няма? Той вдигнал ролетките, внимателно сложил катинарите на тротоара и тъкмо се канел да задоволи любопитството си, когато полицейският патрул, разтревожен от подозрителния шум, дотичал до магазина от любопитство да види какво става всъщност. Сепнатият в своя размисъл минавач престанал да любопитства какво има в магазина, и

хукнал да бяга. Това е съвсем естествено, защото човек, който отключва нощем чужд дюкян, трябва да има предвид, че полицията ще сметне постъпката му за нещо повече от чисто любопитство. Сега пък полицаите от патрула проявили интерес към вътрешността на магазина, начело с портиера те огледали всичко и не установили никакви липси. Подтикван от незадоволеното си любопитство, любознателният беглец се разхождал из околностите на съдбовното място до четири и половина сутринта, когато един от полицаите, който го бил запомнил и го помнил цели два часа, го арестувал. Любопитният мъж се оказал Томаш Пицек от Пърчице. Тъй като е без жилище и без работа, оказана му е първа помощ в областния съд.

Борбата между захарта и захарина. Търговският посредник Франтишек Сауер^[2] от Жижков застанал решително на страната на захарина и както изглежда, по контрабанден път се стараел да запознае с него колкото се може по-широки слоеве от населението, но полицията, която е на страната на захарта, го арестувала и извършила обиск в жилището му.

О, любов! Любов, владетелко могъща! Нещастна любов! Хората, които работят край реката, имат две грижи. Първо, да си гледат работата и, второ, да внимават за влюбените, та да могат да ги вадят от водата. Вчера следобед Ружена Радова, дваисетгодишна келнерка от „Бискупски двур“ № 3, отворила неприятна работа на хората, които работят близо до пристанището на Крайбрежната улица в Карлин. Тази дама скочила от брега в един от ръкавите на Вълтава, но в присъствието на стеклото се множество била измъкната от служителите и закарана в общинската болница.

Странното забавление на пиколото. Единствената мечта на чирака келнер Алоис Весели била да си има картечница. Но тъй като доходите му не стигали за закупуването на картечница, се снабдил на първо време с флоберов пистолет. Радостно възбуден, той застанал на тротоара пред кафенето в сграда № 772-II и с явно удоволствие показвал пистолета на минувачите, като им го тикал под носа, тъй че имало опасения да не застреля някого. Гражданите обърнали внимание

върху забавлението му на един стражар, който му отнел пистолета. А сега си представете какво е щял да прави, ако е имал картечница.

Още нещо за пожара в колбасарницата на господин Филипек на улица „Хибернска“. Преди няколко дни ви съобщихме за пожара, избухнал в магазина на реномираната колбасарска фирма „Филипек“ на улица „Хибернска“. Огънят скоро бил угасен, но един час след потушаването на пожара пристигнали няколко команди пожарникари, които задръстили улицата, и то тъкмо по това време на деня, когато стотици хора отиват в магазина, за да си купят от отличната колбасарска стока на фирмата „Филипек“. Господин Филипек претърпял значителни загуби, а хората, които предвкусвали удоволствието от пресните колбаси, трябвало да се върнат с празни ръце.

Завръщането на блудния общински стражар. „В човешкия живот има мигове, когато и говедото може да пощурее“, беше казал навремето доктор Соукуп на събрание на остров Щванице. А сега си представете, че пощурелият е общински стражар. Той положително би предпочел името му да се изтрие от паметта на човечеството, както е станало с името на блудния син от Библията, за когото еврейските хроникьори, общо взето, не са отбелязали нищо повече освен това, че е бил негодник. В нашия случай обаче човекът е вече известен на читателите от съобщението на трийсети ноември. Тогава ви осведомихме, че общинският стражар Вацлав Рабох от Вацков край Жижков се влюбил в джебчийката Антония Шкопкова, жителка на Нецмен, Колинска околия, и избягал с нея. Той всъщност е женен и е баща на осемгодишно момченце, но това няма значение. Такива работи се случват дори във висшето общество. Пощурял човекът, и това си е. Къде-къде по-важен е фактът, че пак се завръща при семейството си. Също като блудния син от Библията, който, щом останал без пукната пара, пак станал добър син, и той, щом си изхарчил парите и загубил обичта на възлюбената, която междувременно била арестувана някъде, се върнал при семейството си, след като пътьом се отбил при майчицата си в Хостивице и й обещал да стане добър и порядъчен. По време на вълнуващите коледни празници жена му ще го постави на

Бъдни вечер под елхата и ще каже на синчето си: „Ето, Дядо Коледа ти е донесъл татенцето!“ И всички ще се разплачат.

Краят на просяка. Все се скитал по света, преживявайки кога добре, кога зле от просия, през мразовитите нощи бродел насам-натам, защото бил бездомен. Докато в снощната леденостудена нощ се строполил в полето край Котларжка в Дейвице и умрял от изтощение. На сутринта намерили трупа му и установили, че е на просяка Йозеф Ржехоржик.

Тайнствена нощна прегръдка. Ако някой ви прегърне нощем на връщане вкъщи, у вас възниква известно подозрение, което се засилва, когато новият ви приятел започне и да ви пребърква джобовете. Естествено, понякога се случва нощем на връщане от пивницата човек да има странни видения, зрителни и слухови халюцинации. После, разбира се, е трудно да се разбере къде започва и къде свършва истината. Да се открие поне зрънце от нея. Днес призори например двайсет и шест годишният бръснар Йозеф Спаленка от „Старе Место“ № 809 извикал полиция и обяснил, че когато през нощта отключвал жилището си, оттам изскочил някакъв мъж, който го прегърнал и избягал. Бръснарят е ерген, тъй че тук едва ли може да става дума за някакво друго приключение. Той не успял да обясни и защо непознатият го е прегръщал. От жилището му не липсвало нищо. Да не би непознатият да е бил влюбен в него? Но защо тогава е избягал? И така ли е било наистина? Може да се зададе и въпросът, колко чаши е обърнал доблестният гражданин, прегръщан нощно време от непознати мъже.

Пожар в тютюнопродавница. Вчера в три часа следобед в тютюнопродавницата на Барбора Херцогова срещу „Братя Шнел“ в Мала Страна избухнал пожар, който унищожил складирания там тютюн. Откъм огъня се носела воня на горящи дрипи. Тя идвала от австрийските „къси“ цигари, в които покрай другото изгорели и свитите заедно с тютюна парченца върви и косми. Загубите са значителни, но собственичката не е застрахована.

Всички сме в ръцете Божи! Днес около десет часа по улица „Овоцна“ минавала каруца на фирмата за износ на минерална вода „Фройнд“, натоварена с бутилирана минерална вода. Каруцарят ни най-малко не се уплашил, когато чул, че задната ос изпращяла. Човекът бил хладнокръвен и се оставил в ръцете на съдбата. Обърнал се назад и въздъхнал: „Всички сме в ръцете Божи!“ , след което продължил пътя си. Каруцата започнала да се накланя и се чул нов трясък. Той отново въздъхнал: „Какво да се прави, всички сме в ръцете Божи!“ — и безгрижно продължил напред. Но Бог не се смилил над него. Когато наближил Мустек, задното колело се разпаднало и каруцата клекнала на паважа. Движението на трамваите било спряно, докато не изтеглили каруцата настрани от релсите. „Ами всички сме в ръцете Божи!“ — отвърнал оставилият се в ръцете на съдбата човек на въпроса на полицията относно причините за злополуката.

Крадял „Одол“ от любопитство. Така се оправдавал трийсет и една годишният Йозеф Щах, когото един прислужник във фирмата „Кноблех“ на Овощния пазар в Прага открил в склада на магазина. Оттам липсвали четиристотин петдесет и осем бутилки „Одол“ на стойност деветстотин крони, а у Щах намерили ключ от вратата на склада. Щах обаче твърди, че влязъл в склада просто от любопитство и също само от любопитство го бил отключил. Полицията е на мнение, че четиристотин петдесет и осемте бутилки „Одол“ са задигнати от него, макар и само от любопитство, и го е задържала.

Злополучно дезертъорство от семейното огнище. Полицейският комисар господин Скршиван, същински ангел витлеемски, извикал: „На земята мир, между човеците благоволение!“ Той и вчера говорил като ангел, а плачът, който огласял канцеларията му, разтърсвал стените на дирекцията на полицията. Вчера сивата сграда на дирекцията сълзяла, а вътре плачел разкиснат съпругът, който не успял да избяга от жена си. Това били сълзи на искрено разкаяние. Гласът на комисаря Скршиван също треперел от вълнение, понеже всичко това станало в поетичното време на Коледа, а събитията протекли така: преди няколко дни при полицейския комисар Скршиван дошла жена от провинцията, която носела със себе си заповед за арестуването на нейния съпруг, и разказала една доста тъжна история.

Няколко години преди това тя се влюбила в един миньор от Мотичин. Направил ѝ впечатление на порядъчен мъж и тя го взела за съпруг. Имала прилична зестра, с която си купили къщичка. Живеели щастливи и доволни, добили си детенце и семейният им живот течал спокойно. Тазгодишната пролет обаче пробудила у мъжа ѝ други копнежи. Намерил си любовница. Това бил първият удар. Чакало я и нещо по-лошо. Наскоро при нея дошъл един приятел на съпруга ѝ и казал: „Не се плашете, мила госпожо, и бъдете готова на всичко. Ние с Йозеф сме добри приятели, но той е негодник, мила госпожо. За момичето знаете. Не се плашете, но той продаде без ваше знание къщата ви. И това още не е всичко. Аз съм му приятел, тъй че мога да ви го кажа. Той иска да избяга с момичето в Америка. Не искам да ви плаша, мила госпожо, но вече е купил и билети. Преди Бъдни вечер ще заминат от Прага за Бремен. Не се плашете, там ще се качат на парахода, ама много ви моля да не се плашите, корабът се казва «Пенсилвания».“ Тя всъщност се уплашила не от последното, а от онова, което предхождало името на парахода, и в резултат на уплахата си показала бебето на комисаря и го помолила да се намеси. От полицейския комисариат започнали да телеграфират и да телефонира наляво и надясно, а клетата жена, пред която се разкривали изгледи за не особено светло бъдеще, през това време плачела. След известно време телефонът иззвънял и комисарят могъл да съобщи на изоставената съпруга: „Полицията току-що е задържала съпруга ви на гарата и вече го водят насам.“ Довели го и тук вече можем да се върнем към началото на съобщението. Комисарят предумвал дезертъора като същински ангел. А злополучният беглец сред неудържими ридания умолявал жена си да прости провинението му. Тя му простила и отново събралото се щастливо семейство тръгнало да си ходи, а на излизане, след като благодарила на господин комисаря, блажената съпруга отбелязала: „Вкъщи ще си поприказваме.“ При тези думи нещастният дезертъор се разтресъл като трепетлика.

Светата нощ. През нощта на Бъдни вечер на площада в Старе Место се сбили помежду си част от клиентите на близките пивници и в този квартал, който започва да добива модерен облик, така си префасонирали физиономиите в бароков стил, че започнали да изглеждат твърде закръгленички. Тази архитектурна украса на лицето

не се поправила особено на едного от тях, който направил опит да отреже с готически замах ухото на един от компанията. Полицията се намеси и ги отвела в ареста.

Борбата между файтоните и автомобилите е приключила тази сутрин към три часа с неизбежния сблъсък. На булевард „Подебрадски“ в Жижков един файтон се блъснал с автомобил марка № 75. Файтонът спечелил почетна победа, защото автомобилът претърпял по-големи повреди.

Съпружеска свада. Трябва да се каже, че тази сутрин Фр. Айзенщайн от Либен направил голяма щуротия. Обикновено по време на свада между съпрузи съпругата халосва съпруга или евентуално го намушква с нож. Но на Франтишек Айзенщайн не му стигнала смелост дори да изчака да се стигне дотам, ами по време на кавга с жена си нанесъл сам на себе си няколко удара с нож в гърдите. Откаран е в общинската болница.

Повлякъл го ремъкът. От фабриката на Вацлавик в Жижков изчезнал един трансмисионен ремък на стойност шестстотин крони. Вчера следобед в „Хмелнице“ бил арестуван човекът, който откраднал ремъка — двайсет и осем годишният Антонин Ригър, известен крадец. Оправдавал се с това, че ремъкът го повлякъл и нямало друг начин за спасение, освен да последва ремъка.

Дъщерята на каруцаря. Става дума не за страстна черноока брюнетка, а за невинна и скромна седемнайсетгодишна блондинка на име Анна, която от дванайсетгодишна имала познанства с господата на различна възраст — между единайсет и четирийсет години. Живеела в долния край на Нове Место в Прага, където около улица „Петърска“ може да се натрупа много опит, достоен за паметта на Казанова. Какво друго би могло да се очаква от нея, освен рано или късно да избяга от къщи? Тя така и постъпила. Изчезнала от дома си заедно с двайсет и една годишния обуцарски калфа Матоушек, който преди празниците се явил при баща ѝ и му казал: „Аз съм напълно почтен човек и ще си позволя да ви отнема Анчето, за да отидем на забава, а довечера в десет часа ще я върна в пълна исправност в уважаемите ви ръце.“

Негодникът обаче не постъпил така и изобщо не довел Анчето. Издирванията на детективите по време на празниците останали без резултат, едва снощи любовниците по-сетне били открити в хотел „При чешката корона“ в Жижков и отведени в дирекция на полицията. Дъщерята била предадена на баща ѝ, който се закле, че въщи ще я смаже от бой, а Матоушек го закарали днес в предварителния арест на областния наказателен съд, където ще го съдят за отвлечане.

Относно статията на господин Шпунта в брой 20, озаглавена „Коледен разказ“ и отпечатана в неделната рубрика „Весел към“ на „Ческе слово“. Много добре ми е известно как се приемат вестникарските опровержения. Всеки вагабонтин, извършил някоя поразия, си позволява да публикува във вестника опровержение, защото всички вагабонти се намират под закрилата на параграф 19 от закона за печата, който, естествено, покровителства и напълно невинни хора, но преобладават негодниците. По тези съображения въз основа на параграф 19 изпращам и аз това опровержение и моля уважаемата редакция да има любезността да го отпечата, за да не попадне под ударите на почитаемия областен съд и на неговия отдел по печата №82.

Истина е, че навремето пишех коледни разкази, но не е вярно, че мой разказ е причинил смъртта на редактора на списание „Тъща“. Истина е освен това, че изобщо не съм разговарял с редактора на „Тъща“, а просто го помолих да ми даде аванс от двайсет крони срещу най-новия ми коледен разказ.

Не отговаря на истината, че в този коледен разказ се говори само за призрака в Смихов и Коширже, а е вярно, че, придържайки се към традицията на Козма^[3] и воден от чисто религиозни убеждения, съм писал за привиденията изобщо. Държа да отбележа, че редакторът на „Тъща“ не умря на часа, нито беше поразен от гръм, а се мъчи още цели два часа, докато не го довърши Квидо Мария Вискочил — той пхнал в ръката на умиращия последния си коледен разказ, в който се разправя не за една, а за осем бедни жени. Трябва да спомена и това, че по време на тази трагедия не съм казвал нищо дълбокомислено, а само твърде весело се приближих до редактора на „Тъща“ и усмихнат го помолих освен аванса да ми даде и една цигара. Не е вярно освен това, че съм написал прекрасно съобщение за смъртта му поради простата причина, че за умрелите се говорят само хубави неща. Ще изтъкна и

това, че що се отнася до коледните разкази, от много време насам ги смятам за идиотщина и ако съм се унизил чак дотам, то съм се ръководил само от финансови съображения, както е и при другите автори на коледни разкази.

За кучето, което имало две имена. Тези дни в едно провинциално съдилище в Чехия се е гледало любопитно дело, показващо как едно куче може да се дресира да отговаря на няколко имена. Един железопътен кантонер враждувал с някакъв старши полицай, много жесток мъж, и по време на кавга с него изведнъж млъкнал, после извикал високо, обърнат към къщата си: „Чиба, Вахмистър!“ Чиста проба обида на служебно лице. Изправен пред съда, той заявил: „Имам куче, което се казва Вахмистър, аз на него извиках. Мога да ви докажа, че е истина. Кучето е отвън, господин съдия, благоволете да го повикате.“ Съдията, твърде разумен човек, така и направил, за да установи всички смекчаващи вината обстоятелства, и в присъствието на старшия полицай извикал: „Ела тук, Вахмистър!“ Песът весело завъртял опашка и изтичал при съдията. Въз основа на това обвиняемият бил освободен, но не след дълго отново бил изправен пред съда, този път за обида на капелана Шорейс. Той се бил скарал със споменатия господин и по време на разпратата извикал: „Ама и ти си един тъпанар, Шорейс!“ Пред съда заявил, че кучето му се обажда и на името Шорейс и че се бил обърнал към него. Твърдението му било доказано, тъй като съдията в присъствието на капелана извикал на кучето: „Шорейс, ела тук!“ — и то, въртейки приятелски опашка, се примъкнало към съдията. Така че собственикът на кучето и този път бил освободен, а съдията, произнасяйки оправдателната присъда, се обърнал към оправдания: „Само много ви моля да не го учите да се обажда на името Ваня, защото тогава няма да ви се размине.“ Ваня било презимето на почитаемия съдия.

По следите на някогашната военна слава. Две кранти служили във войската, докато станали негодни за войнски подвизи. Купили ги от либенската бирена фабрика, за да теглят каруци с бурета бира. Вчера на булевард „Елишка“ те се подплашили и препуснали така, сякаш ги преследвала вражеска армия. На улица „Соукеницка“ били

задържани от Йозеф Кршиванек и Емил Нич. До злополука не се стигнало.

Подозрителна среща. Не може да се отрече, че понякога появата на непознат човек има демонично въздействие. Щом погледът ви се кръстоса с погледа на непознат човек, изпускате от ръцете си това, което държите, а ако на всичкото отгоре и съвестта ви е нечиста, гледате да избягате по-надалеч. Това се потвърждава от следния случай. Вчера от спирката във Винохради към Вършовице двама хлапаци носели сандък със сушени сливи. Срещнал ги двайсет и две годишният Йозеф Млейнек от Винохради и ги изгледал така втренчено, че те захвърлили сандъка и офейкали. Той напразно викал: „Чакайте, не бойте се!“ Момчетата изчезнали и все още не са издирени.

Вреден ли е тютюнът? На този въпрос може да ви отговори утвърдително осемнайсетгодишният файтонджия от Кобилиси Вацлав Кршиж. „Тютюнът ме вкара в затвора“ — ще каже той. С което ще потвърди мнението на мнозина лекари, твърдящи, че тютюнът е вреден, особено в големи количества. А в случая с Кршиж действително става дума за големи количества. За цели петстотин пакета тютюн, които той се опитал вчера да продаде в будката на №287 в Карлин. Но тъй като не пожелал да каже откъде се е снабдил с вредния за здравето продукт, бил арестуван. Заявил само, че нямало да му стигнат силите сам да изпуши всичките петстотин пакета, и затова решил да ги продаде.

Нервните коне. Конете на каруцаря Фридъл, впрегнати в натоварена с месо каруца, отдавна стояли пред къща №973 и спокойно слушали грохота на електрическите трамваи. По едно време от съседен прозорец засвирил грамофон. Той издавал толкова ужасни звуци, че на конете не им останало друго, освен да загубят и последната капка от животинския си разум и да побегнат. Сигнали чак до №975, където двама минувачи решили, че конете са се подплашили, и ги задържали.

Новогодишен дар. Метранпажът ме хока, че закъснявам, затова съвсем накратко: Карел, С., майстор пекар от един град в Южна Чехия. Заминава за Прага. Купува новогодишни подаръци. Среща някаква

хубавица край Прашна брана. Душите им се сливат в един хотел. Красавицата изчезва, часовникът, пръстените, парите — също. Майсторът не може да плати сметката. Предаден на полицията. Разпит. Невярната любовница се оказва Лойзка. Тъжно завръщане на клетника при семейството му.

След съпружеска разпра. Вчера съпругата на кръчмаря в Холешовице №463 Божена Фридрихова пожелала да умре от смъртта на големия римски търсач на удоволствия Петроний от романа на Сенкевич „Quo vadis“ и след съпружеско недоразумение се опитала да си пререже вените на ръцете. С кола на Бърза помощ я закарали в болницата, където установили, че нараняването не е сериозно. След като я превързали, я оставили на домашно лечение.

Аха! Тази дума значи какво ли не. С нея можете да покажете, че любопитството ви е задоволено, с думата „аха“ можете да дадете израз и на съмненията си, тя може да означава и писоар. Днес към четири часа следобед в гостилницата на госпожа Сикорова край Карловия мост № 1262 влезли двама непознати посетители и едва отпили от чашите си, попитали къде е „аха“-то. Единият от тях излязъл, а другият останал на масата. След известно време гостилничарката полюбопитствала да види какво става с човека, отишъл до „аха“-то. Като забелязал това, другият, който бил останал в заведението, също побързал да изчезне. Обзета от неприятно предчувствие, съдържателката се упътила към стаята си, която се намирала в приземния етаж, и намерила вратата заключена отвътре, макар че преди това жилището ѝ било отключено. На виковете ѝ, че в стаята има крадец, се притекли хора, които видели как крадецът строшил прозореца, скочил на двора и останал да лежи там с изкълчен крак. Откарали го в полицейския участък. Въздържал се да си каже името, но при арестуването в устата му намерили златна брошка и той заявил, че ако не си бил изкълчил крака, след час щял да бъде вече в Ухржиневес. Тъй че следите водят към Ухржиневес.

Нова година в Прага. Победа на алкохолизма... Онези, които станаха свидетели на вчерашните безсмислени изстъпления из улиците, когато въодушевени групички хора, погълнали всевъзможни

спиртни напитки, вино и бира, нападаха мирните минувачи, блъскаха се помежду си и си събаряха един другиму шапките, не можеха да не плюят настрана и да не си спомнят с прискърбие за всички усилия на въздържателното движение. Това не са младежки немирства и желание за забавления; това, което се вършеше в Пршикопи, е хулиганство на душевно ограничени хора, събрали се там да се накрещят и да потормозят полицията. Колкото по-идиотски хрумвания им идваха, толкова по-горещо бе одобрението на тълпата, която се люшкаше насам-натам и като си дереше гърлата, пееше различни шлагери.

Когато човек, който воня на бира от два километра, си обърне палтото наопаки и тръгне в този вид към Пршикопи, той се смята за остроумен; когато някой се разхожда с голям изкуствен червен нос, под който крие собствения си червен нос, той се има за находчив и смята, че има право да се блъска в минувачите. Вчера подобно остроумие проявиха най-малко шест хиляди ограничени глави. Блъскаха се, крещяха, свиреха, биеха се. И нямаше разлика между тях.

Прилично облечените господа се държаха като тарикати, а тарикатите — като прилично облечени пияни господа. В това отношение всички представляваха една и съща сган, която спираше файтоните и автомобилите в Пршикопи и другаде. Докато Пршикопи бяха изпълнени с публика с неприлично поведение, по-прилични граждани се бяха струпали пред кметството в Старе Место и там в относително спокойствие очакваха поправеният часовник на кулата да удари полунощ, след което се запътиха към Пршикопи, където оргиите на човешката глупост не престанаха до сутринта.

Не беше трудно да се допусне, че това ще доведе до сериозни сблъсъци. Подсилените полицейски патрули бяха нападани по грубиянски начин при всеки опит за намеса, макар и съвсем сдържана. Но защо беше тая сдържаност? Защо тъкмо в този ден се позволява на всевъзможни глупаци да отпуснат така демонстративно юздите на чудовищната си тъпота? Подобна Нова година до голяма степен затрива всички добри намерения. Защо се позволява това? Всеки дангалак с най-голямо удоволствие псува полицаия навръх Нова година, защото смята, че това му е позволено и че още в началото на новата година трябва да се прослави с някаква голяма свинщина.

Във всеки друг сезон биха го арестували или тикнали в общинската килия дори за една трета от безобразията, които си

позволява по улиците на Нова година. Разбира се, полицията може да каже, че не разполага с шест хиляди общински килии, но навярно ще се намери и друг начин за радикална намеса. От демонстрациите и публичните политически изяви ни е известно, че полицията умее да се намесва — защо тогава се разрешава тази глупашка разюзданост, да не би да се смята, че така е наредил навремето добрякът папа, свети Силвестър^[4]? Случаите, които изискваха намесата на полицията, бяха безчет. Страницата няма да ни стигне да изредим имената на всички задържани. Привеждаме само по-сериозните примери.

Един студент безчинствал. Патрулът го арестувал, понеже ударил няколко пъти един от полицаите. За студента се застъпил двайсет и седем годишният общ работник от Коширже Вондрачек, който ударил полицаия по главата с юмрук. Арестували го и го отвели в затвора, а студентът избягал. Малко по-късно един шестнайсетгодишен ученик от търговското училище се сбил с патрула и нанесъл удари на стражарите. Той е арестуван и оставен в затвора. По същия начин се държали Вацлав Носек, фармацевт от Кутна Хора, и Блеха, който го защитил. И двамата са задържани. Арестуван е и деветнайсетгодишният Антонин Колиска. Такива случаи има много, твърде много.

От Пршикопи веселието се отклонило в околните улици и окъпаната в алкохол Нова година станала съвсем разпасана. В Здраз братята Комарек от Смихов се сбили през деня с полицаите и в ареста допълнили броя на хората, които ще получат строго, но справедливо наказание за безразсъдството си.

А накрая и едно алкохолно отравяне. На улица „Водичкова“ бил намерен в конвулсии Франтишек Калва, трийсетгодишен шивашки калфа от Смечки. В болницата било установено алкохолно отравяне.

Тъжни, твърде тъжни случаи. Кога най-сетне хората ще проумеят, че алкохолът погубва и притъпява всички човешки чувства, и кога най-сетне от историята на човечеството ще изчезнат подобни новогодишни празници, а хората ще започнат да празнуват прехода от старата година към новата с бистра глава, чийто мозък не е просмукан с алкохолни пари както досега?

Искал да мине през Вълтава по сухо. Това му дошло на ум снощи при входа на водната повърхност на Вълтава. Този смел мъж, чието име положително ще остане в историята на водните спортове, се нарича Ян Бочек и живее в Либен. На четирийсет и три години е и след няколко халби бира често му идват оригинални хрумвания. Снощи се сетил, че Моисей минал през Червено море, без да се намокри. Щом Моисей го е направил, защо пък Ян Бочек да не мине през Вълтава при Карлинския кей? И той смело тръгнал напред. Но го сполетяла участта на фараона, водите наистина се отдръпнали, но веднага след това пак се събрали над него и той само след голямо усилие успял да се измъкне отново на брега. Отишъл да се изсуши в полицейския участък, откъдето го закарали в общинската болница, за да не получи бронхопневмония.

Внезапната смърт на скитника. Скитниците са като прелетните птици. Похвърчат, похвърчат и загинат на път. Птицата скитник се приютява някъде на уединено място, отпуска уморено глава, а на сутринта намират вцепененото ѝ тяло. Такъв един стар скитник, петдесет и шест годишният Йозеф Воржишек, се отбил да преспи в конюшната на хана „При зелената лисица“ в Михле. И снощи внезапно издъхнал в един ъгъл върху сламата.

Приключението на метача. Петдесет и пет годишният метач Иржи Чехура е добър човек, но не обича да го правят на глупак. Смята, че по Нова година има право да си пийне колкото му се ще, и ако в кръчмата не му наляят, ядосва се и мисли как да си отмъсти. На Нова година влязъл в пивницата на улица „Соколска“ №572 в Нове Место, където отказали да му поднесат бира. Той приел това като неуместна шега и започнал да крои план за отмъщение. Ако беше испанец, Чехура би ги изпозастрелял всичките, но хладнокръвният гражданин на Средна Европа предпочита да употреби не нож или револвер, а тухла. Подготовката траяла цял ден. Вчера сутринта той отишъл на църква и се помолил за успеха на достойното си начинание, след пладне застанал пред вражеската кръчма с тухла в ръка и подкрепен от изпитата ракия, халосал с тухлата големия дървен кепенк на стойност сто крони. Тухлата го пробила, прелитнала през прозореца, стоварила се върху една маса и счупила мраморния ѝ плот на стойност десет

крони. На Чехура му паднал камък от сърцето и в настроение, весел и доволен, обяснил в полицията, че го е направил за отмъщение. Задържан е в ареста.

Бягството на мнимия самоубиец. Снощи в десет часа до полицейския патрул, който дежурел на улица „Стройницка“ в Холешовице, се приближил видимо възбуден млад мъж и казал на полицаите: „Ваша милост, брат ми ще се застреля, бяга, револвер в джоба, Новотни!“ А сред вечерния мрак се виждал някакъв силует, който подтичвал край ъгъла на улицата. Стражарите се втурнали подире му. Предполагаемият самоубиец наистина стрелял с револвер във въздуха и се изгубил някъде около парка „При изворчето“. Междувременно изчезнал и брат му. И от двамата засега няма следа.

Призори се смилил над измъчвания кон. Ото Херц, чиновник в частна кантора, живеещ на улица „Платнаржска“ № 13, е възторжен приятел на животните. Той се занимава със защита на конете денем и нощем, вечер и сутрин. Чувствителната му душа тръпне в упоение, когато му се удаде да се намеси и да спаси някой кон от побой. Щом попадне на такъв случай, дотолкова се разгневява, че не признава стражарските униформи. И полицейска униформа не го спира. А пък призори копнежът му да брани животните не знае предел. Днес обаче той претърпя поражение на файтонджийската пиаца пред кметството в Старе Место. Там към три часа след полунощ паднал конят на файтонджията Вацлав Шах. Файтонджиите Шкарка и Елен се опитали да го изправят на крака, но конят дори не помръдвал. Те подложили под него чул и кротко и с благодост се заели да го подканят да стане и да не се излага пред файтонджийските кобили. Но всичко останало напразно. Все едно че говорели на стената. Конят си лежал на чула и доволно пръхтял. Тогава Шах взел камшика и го шибнал няколко пъти по гърба. Свидетелите потвърждават, че е направил това дори прекалено деликатно. Конят изобщо не разбрал, че това е намек за ставане, продължил спокойно да си лежи и не станал дори тогава, когато към него се приближил един полицаи и с думите „Опомнете се, не правете глупости, а ставайте!“ го подканил в името на закона да се изправи. Конят изгледал нагло полицаия с големите си очи, изпръхтял и твърдоглаво продължил да се излежава. Шах отново вдигнал камшика,

но в този миг за ръката го хванал господин Ото Херц: „До гуша ми дойдохте вече, ще ви арестувам до един, как може да измъчвате горкото животно.“ В очите му се появили сълзи, той се обърнал към коня и извикал: „Лежи си и не мърдай, от къде на къде ще ставаш.“ После господин Херц скочил към полицаия, сграбчил го за рамото, разтърсил го и закрещял: „Господин полицаю, в името на закона тръгвайте с мен към участъка, ще ви науча аз вас — да измъчвате конете и да търпите да ги измъчват!“ Полицаят се възползвал от същата магическа формула, хванал господин Херц за яката и извикал: „Щом е така, в името на закона да вървим!“ И те се запътили към полицейския участък, следвани от сума народ: искреният приятел на животните господин Херц, а след него, като го държал за яката — намръщеният полицаю. Вървели в утринния мрак през тихите улици, а зад тях откъм Старе Место се дочувало веселото цвилене на файтонджийския кон, който продължавал да се излежава блажено на чула пред кметството. В участъка господин Херц попитал как ще свърши тази история. „При конския касапин“ — отговорили му кратко и многообещаващо. На господин Херц му се подкосили краката и той паднал в несвяст. Представил си как ще направят от него конски салам.

Самоубийство на войник. „Той ще вдигне пушка и ще вземе на мушка сърцето си може би...“ Така пееше поетът Франя Шрадек^[5], а новобранецът Жачек от четиринайсета рота на единайсети пехотен полк в Албрехтските казарми превърна стиховете в действителност. Вчера предобед той се е застрелял в казармата.

Скръбният край на любовта на Адолф Гейза и на неговите гешефти. Веднъж пред една слугиня се изправил млад хубав мъж и ѝ се представил с името Йозеф Шимандъл. Като същински ангел заприказвал той с нея по въпроси на банковото дело. На другия ден дошъл пак и ѝ казал, че я обича. На третия ден заявил, че ще отвори бюро за обмяна на валута. На четвъртия ден рекъл: „Зная, че имате хиляда крони в спестовната каса, зная също, че ме обичате. Можете да бъдете уверена, че и аз ви обичам — най-добре ще бъде да ми дадете тези мизерни хиляда крони да ги пазя като човек, който ви обича, но преди всичко търговец, който е запознат изтънко с паричния пазар и с всичките му комбинации. Тъкмо ми трябва да боядисам

новосъздадената кантора; за мен, обожаема девойко, ще бъде голяма чест да видя, че не ви е страх да оставите в мои ръце хилядата крони, които освен за боядисване на кантората ще бъдат употребени и за други финансови операции, за да си осигурим постоянен приход и източник на благосъстояние.“ И господин Йозеф Шимандъл получил хилядата крони, за да не се вести повече, понеже си спомнил, че името му всъщност е Адолф Гейза и че не би могъл да се върне при своята възлюбена нито като Гейза, нито като Шимандъл, тъй като междуременно бил останал вече без пари, а човек, който няма пари, взема на заем. Гейза си дал добре сметка за това и публикувал обява в „Народни политика“, че отпуска заеми срещу скромна лихва. И тъй, при него дошъл един господин, за да поиска заем от петдесет крони. „Разбира се, мили приятелю — рекъл му господин Гейза, — ще ви ги дам на драго сърце, но трябва да получа справка за вас. А това ще ви струва пет крони.“ „Ето ви пет крони“ — казал нещастникът. „Елате утре.“ На другия ден човекът пак дошъл и се разделил с нови пет крони. Искал да получи заем от петдесет крони, а заплатил за справките общо шейсет крони. Пристигали все нови и нови клиенти, които желали да получат заем от Гейза, и той измъквал пари от всичките. Но всяко нещо до време. Така че в края на краищата бил арестуван и от вчера е подследствен.

Добрият Рудолф и лошият Рудолф. Добрият се казва Рудолф Шисъл, а лошият — Рудолф Рус. Добрият е на седем години, а лошият — на дванайсет. Добрият Рудолф се изплезил на лошия, а лошият Рудолф го цапардосал и побягнал от страх да не го сполети наказание заради плесницата. И наистина не му се разминало, защото паднал и си счупил ръката. Полицейският лекар в Либен го превързал, а родителите му го завели в общинската болница.

Ограбен от полицията склад. Тази сутрин полицейски патрул е ограбил изоставен кантон край буцеградската железопътна линия, която води към Мотол зад Коширже. Полицията задигнала всички складирани запаси, състоящи се от три бутилки вино и спестовна касичка. Полицаяте не само откраднали вещите, укрити от непознати в кантона, след като били ограбени в Радлице, ами и стигнали дотам да

предприемат издирване на лицата, които са укрили вещите в изоставения кантон.

Кой как се забавлява. Когато се съберат два празника един след друг, хората ги отбелязват по различен начин. Някои оползотворяват почивните дни, като ги проспиват, други пък ги прекарват в побоища. Към втората категория принадлежи Ярослав Вотруба от Михле, който снощи след девет часа направил порядъчен скандал в кварталната пивница №122, тъй че се наложило да го изведат от заведението. По време на разправията ръката му преминала през стъклото на вратата и той си порязал китката. Превързали го, но той смъкнал превръзката и изтичал чак до булевард „Палацки“, където се строполил на земята почти обезкървен. Закарали го в общинската болница. Почти по същото време в пивницата „У Примасу“ създал големи неприятности двацет и четири годишният строителен надзирател Йозеф Дърбоут от Долни Тршебонин. Младежът бил отведен в полицейския участък, където направил опит да се обеси. По-късно взел да буйства и му сложили усмирителна риза.

Дребни кражби. С настъпването на студовете парите стават кът и кражбите се увеличават. Хората крадат каквото им падне. Така например на Вацлавския площад задигнали стълбата на мияча на прозорци Ст. Ходинарж на стойност двацет крони, а от витрината на фирмата „Новак“ на улица „Водичкова“ изчезнали пет дюзини носни кърпи. На една госпожа й откраднали златните очила. На Матилда Тържилова от Смихов — боята. На Йозеф Манделбаум — голям пухен юрган и възглавница. На Алозия Блимова от улица „Салмовска“ — червен маншон. Близо до ума е, че има и кражби на пари. На нашия редактор Ханзличек му откраднаха портмонето. (Съдържанието на портмонето е редакционна тайна.)

Метеор над Прага. Вчера в осем и нещо над Прага се появи голям метеор, който летеше от север на юг. Метеорът имаше кълбовидна форма и значителни размери, а от него на юг стърчеше израстък с прекрасен червен цвят. Това рядко явление бе наблюдавано цели осем секунди.

Любители на черния пипер. Много са хората, които си купуват тази подправка от магазина на Вацлав Йелинек в Холешовице №11. Но вземат от нея най-много по за два халера. От дъжд на вятър някой ще купи за четири халера, а да си вземе човек чер пипер за шест халера, е вече нещо необикновено. Както споделил самият господин Йелинек, тази стока се пласира ужасно бавно. За да го успокои, неизвестен крадец му откъснал наведнъж цяло сандъче със седем килограма чер пипер.

Шопар, загинал във влак. Става дума не за милиардера Уайнигниг от Сидни, който получил удар в спалния вагон на път за Гестаун, а за един съвсем обикновен шопар от унгарско потекло. Той бил сполетян от трагична смърт и си заслужава да скърбим за загубата, още повече че не е известно къде се е дянал. Доказано е, че преди да настъпи внезапният край, той се е опитал да намери общ език с всички началник-гари в Унгария и Долна Австрия чрез грухтене. Когато благородният шопар пристигнал в Холешовице, във вагона влязъл неизвестен човек, който цинично го заклал и спокойно го изтърбушил на място, като оставил вътрешностите му в голяма кърпа, белязана с инициала „К“. По всяка вероятност това е начало на изречението: „Какво толкова има за чудене?“

Дали поручиците все още имат пари към десето число? Положителен отговор на този въпрос е дал непознатият крадец, вмъкнал се чрез взлом в жилището на поручик Йозеф Шадрл от деветдесет и първи пехотен полк на №171 в Карлин. Той откраднал оттам четиристотин и трийсет крони в брой и дори един златен пръстен, а така също никелиран часовник на стойност десет крони и цигаре на стойност петдесет халера.

Птицевъдство. Непознат човек четял „Светът на животните“. От списанието научил, че птицевъдството е важен отрасъл на народното стопанство. И си наумил да отглежда домашни птици. С тази цел взел на заем от гостилничарката Мария Маржикова в Дейвице петнайсет кокошки и две гъски на стойност шейсет крони. Навярно е решил да основе птицевъдна ферма. Полицията издирва приятеля на животните.

След нощния гуляй. Тази сутрин в „Стогодишното кафене“ седял на чашка двайсет и две годишният техник Рудолф Букач, живеещ на улица „Шумавска“ № 32 във Винохради. Призори такива заблудени хора обикновено не са с всичкия си и Букач не правел изключение. С мъждиво съзнание за скръбната утрин, както би се изразил Карасек от Лвовице^[6], той стрелял в главата си с револвер. Лекарят от Бърза помощ доктор Свобода му оказал първа помощ и наредил да го откарат в болница.

Безхарактерният крадец. Да се вмъкнеш някъде смело чрез взлом, да откраднеш петстотин и двайсет крони, а след няколко дни да върнеш тези петстотин и двайсет крони с пощенски запис — от гледна точка на крадците това е най-малкото безхарактерност. Такива безхарактерни крадци се срещат в Писек. Наскоро някой обрал магазина за книжарски стоки на Лудмила Восаткова, а вчера изпратил откраднатата сума от петстотин и двайсет крони на главния полицейски комисар Рошкота заедно с писмо, в което изразява разкаяние.

Добавка към съобщението за метеора. Вече е почти установено, че метеорите са били няколко. Един от тях е летял от север на юг, а друг — от запад на изток. Последният е паднал край селището Парник. Както ни известява брат Кроб от Петровице край Раковник, в неделя там прелетял в южна посока огромен метеор, съпроводен от силни тътнежи и мощни въздушни вълни.

Тайно въоръжаване. Преди около месец неизвестен грабител открадна от витрината на оръжейния магазин „Карел Шулц“ на площада в Старе Место четири пистолета „Броунинг“. Усиленото издирване на крадеца се увенча с блестящ резултат. Снощи той отново се вмъкнал в магазина и взел от витрината два револвера и три броунинга. След месец се очаква отново да намине към магазина.

Въздействието на една постановка в театър „Пищек“. В театър „Пищек“ се поставят пиеси с толкова глупаво съдържание, че дори водопроводът не издържал. Вчера след представлението се е

спукала тръба на самата сцена. „След нас потоп!“ — са могли да извикат зрителите и щяха да бъдат прави. Потопът започнал едва след като публиката излязла от залата.

Сблъскване между млекарска каруца и електрически трамвай. Вчера в Либен край Балабенка млекарят Матиаш Лимбуски управлявал каруцата си толкова несръчно, че се опитал заедно с нея да прескочи вагона на трамвая. Това не му се удало, а сблъсъкът с мотрисата на трамвай № 5 бил толкова силен, че Лимбуски паднал от капрата. Но изобщо не се наранил.

Кайзеровата смърт. Вчера в град Ческа Скалице една тревожна вест предизвикала голямо вълнение. Причината била получената в местната поща телеграма: „Kaiser ist gestorben.“^[7] Ставало дума за Кайзер — обичания от всички железопътен кантонер от околностите на Храдец Хралове.

Качвайте се в електрическия трамвай по време на движение! Нищо друго не ни остава, освен да нададем този призив. Досега пишехме: „Недейте!“ — но сега трябва да напишем: „Скачайте, скачайте колкото си искате. Щом видите, че трамваят е тръгнал, метнете се вътре в движение!“ Защо ли? Защото вчера ученикът от търговското училище Ян Кратохвил от Краловске Винохради № 240 толкова ловко се качил в движение на електрическия трамвай по булевард „Палацки“ във Вършовице, че паднал от вагона на паважа и се ранил в главата. Тъй че, който иска да го последва, нека не се смуцава и да продължава да се качва в движение. Колегата от „Право лиду“, приятелят Новотни, също обича да се качва в движение. Нека тези редове му послужат като искрено предупреждение, защото един редактор социалдемократ също може да си строши главата.

Злополучният свидетел. Случва се свидетелят в стремежа си да докаже нечия невинност да закъса и така да се оплете в показанията си, че да се разтрепери и накрая да излезе наяве, че и той има пръст в работата. Нещо подобно станало вчера в полицейския участък в Храдчани. Предхождало го сбиване — хубаво, наистина прекрасно сбиване в историческия квартал Храдчани сред атмосферата, която

навяват старинните керемиди и аркади на „Похоржелец“ № 139. Там има едновременна гостилница, за която отдавна побоищата не са всекидневие, а стават само от време на време, когато повечето посетители изпитат желание да се изявят в тази историческа обстановка на двубои и стълкновения. Оттук шведите са нахлули в Прага през пролома в крепостната стена, тук са се били французите, тук се е сражавала войската на пруския крал Фридрих и са претърпели поражение воините на Пасау, тук са оставили кости чуждестранни и местни наемници, а вчера там се е бил Йозеф Капалин, трийсет и една годишен общ работник от Бржевнов. Бил се той юнашки за славата на някогашните атамани, счупил с една халба главата на гостилничаря Алоис Тихи и продължил да го налага със страшна сила, докато не пристигнал полицейският патрул, за да го арестува и да го отведе. „Няма ли кой да докаже невинността ми?“ — провикнал се Капалин сред зловещата тишина на Храдчани. „Аз, Йоско“ — дочул се глас откъм разпръснатата навалица и към патрула се приближил трийсет и две годишният работник от Бржевнов Кицъл. „Вие не ни трябва“ — протестирали стражарите. „Кълна се във всемогъщия Бог — викнал Кицъл, — че приятелят ми е невинен като агнец Божи, и ще дойда да засвидетелствам това.“ Оттук нататък започнали злочестините на нещастния свидетел. От мига, когато Кицъл от обикновен гражданин се превърнал в свидетел, щастливата му звезда се отвърнала от него. При пристигането на полицията орисниците успели да го изведат бързо на улицата, но Кицъл се върнал в ноктите на правосъдието, в лъвската яма на полицейския участък в Храдчани. Ето го с Капалин в тясно помещение, изправен пред писалище със служебни книжа, той говори грубо, но убедително. Позволява си на няколко пъти да обиди служебни лица — патрула, и заявява тържествено, че приятелят му Капалин е невинен и че трябвало да арестуват вместо него самия Кицъл, само че не го хванали, макар той да държал нож в ръката си. „И с тоя нож ще се разправам с всеки, който каже, че Капалин е виновен, той е чист като ангел, мръсникът съм аз, ваша милост. Капалин не е побойник.“ Всичко свършило така, както можело да се очаква. Печално, трагично, сурово, жестоко, не е за разправяне. Горещото приятелство между двамата останало невъзнаградено. Задържали в затвора и двамата според изпитания лозунг „Виновен, невинен, карай наред“ — възглас, който те надавали по време на сбиването. Проливам

сълзи над тези редове, защото знам, че въпреки всичко нито една от улиците в Храдчани няма да носи името „Кицъл“.

Краят на столуващия в старопиталището. В старопиталището в Босковице бил зачислен на храна някогашният заможен касапин Йозеф Фиала. Храната изобщо не ставала за ядене и той изпадал в меланхолия. Всички му давали да разбере, че живее от милостиня. В такъв пристъп на меланхолия той приложил японския начин за самоубийство — харакири. Разпрал си с бръснач корема от левия до десния край и умрял след няколко секунди.

Избягал от казармата. Драгунът Йозеф Махалек от четвърти ескадрон на драгунския полк в Бърно си уредил среща с годеницата си в Ходонин. Но предварително не бил разговарял с капитана по въпроса. Поискал отпуска едва след като срещата била уговорена. Тъй като не му разрешили да излезе в отпуска, той заминал без позволение, върнал се в Бърно потънал в кал, явил се пред един полицаи и му заявил, че е избягал от казармата, но че след това, което му се случило в Ходонин, желаел да продължи службата си. Завели добрия войник Швейк Махалек в казармата и му друснали шест седмици арест.

С помощта на железен лост убеждавал жена си, че е прав. Става дума за сарача Цирил Циприан, живеещ във Винохради №440. Двамата със съпругата му често поддържали противоположни възгледи. Вчера той придал тежест на доводите си, като грабнал един железен лост и го запокитил срещу главата на жена си. Това станало в дюкяна му, а след като Бърза помощ откарала съпругата в общинската болница, където я приели на лечение в клиниката на професор Кукула, нежният съпруг спуснал ролетките и избягал.

Господин Розенхайм излязъл от „Конските порти“ и там случайно срещнал двама очарователни полицаи. „Накъде сте се запътили, господин Розенхайм, не желаете ли да ви изпратим?“ „Имате много здраве!“ — рекъл им той, но въпреки това се върнал заедно с тях, защото господин Розенхайм, който отивал към Винохради, за съжаление бил неколkokратно осъжданият крадец господин Борживой Розенхайм, а в джоба му имало няколко шперца.

Когато свинското поскъпва. Цената на свинското месо скочи толкова нагоре, че натоварените с него каруци биват нападани, сякаш карат чували със злато. Ето един подобен случай. Докато каруцарят Карел Щепан карал за Нусле товар свинско месо, някакъв непознат му експроприрал цял свински бут — при днешната скъпотия навярно ще го продаде на някой златар или бижутер.

История с три чифта панталони. Ян Рол, крояч от булевард „Хус“ №43 в Жижков, държал на витрината си три чифта панталони. Привечер пред дюкяна му се появили трима младежи с чужди панталони — полицията издирва не само панталоните, но и лицата, обути в тях.

Забравила си детето. Има различни степени на разсеяност. Някои винаги си забравят чадърите, други си губят ума, трети пък си оставят вкъщи портмонето и тръгват да си купуват автомобил или излизат от дома без шапка. Наскоро един сънен мъж беше излязъл от къщи само по наполеонки и с цилиндър, а вчера някаква разсеяна майка дори си бе загубила дъщеричката на годинка и половина. Детето било намерено привечер зад входната врата в къща № 1034 в Холешовице. Момиченцето седяло на стъпалата и повтаряло: „Аз няма мама, мама няма.“ Детето било дадено в Майчин дом, а разсеяната майка се издирва от полицията.

Старинният завършек на една веселба (драма в две действия). Печкарят калфа Йозеф Мац от Карлин № 244 се забавлявал толкова добре на някакво увеселение, че когато в шест часа сутринта влязъл във входа на дома, където живеел, решил, че вече си е в леглото, само че никой не се е сетил да му запали печката и затова креватът му се видял някак студен. Въпреки това си съблякъл дрехите и грижливо ги подредил върху стъпалото, което сметнал за стол. Турил си шапката върху нощното шкафче, тоест върху една от каменните плочи в коридора, едната си обувка закачил на входната брава, а другата оставил на крака си, но навлякъл върху нея чорап и го увил с вратовръзката. След като се настанил така удобно, се завил с жилетката, с панталона и с балтона си, помолил се на ангела хранител

да бди над душата му и заспал с блажен израз на лицето. Но това не продължило дълго. Второто действие тепърва започва. В същата сграда живее шейсет и седем годишната работничка Катержина Брозова, която всяка сутрин в шест и нещо излиза да си купи мляко. Така сторила и тази злополучна сутрин и в тъмното се спънала в спокойно заспалия Йозеф Мац, разбила си носа и останала да лежи върху спящия момък, викайки за помощ, понеже така се оплела в тоалета му, че не могла да се измъкне. Двете прострени тела, кръстосани едно върху друго, създали у притеклите се хора впечатлението, че става дума за някаква любовна трагедия. Но не след дълго всичко се изяснило и те успели да изправят старата жена на крака. Повече време им отнело събуждането на младежа, който, като видял толкова много народ около себе си, се развикал: „Моля ви се, добри хора, не ме погубвайте!“ Тъкмо бил сънувал разбойници. Още по-дълго време било нужно, за да му обяснят къде се намира — най-сетне това му се изяснило и той със сълзи на очи и по долно бельо се прибрал в жилището си, където само след миг пак заспал сладко.

Счупената стомна. Става дума не за комедията на Клайст, а за едно печално, несъчинено събитие, за една от хилядите подобни случки от незапомнени времена до днес, които си приличат като две капки вода. Щом открият сред горите някое древно селище и направят разкопки, незабавно намират отломки от счупени гърнци — свидетелство, че и в древността по тези места са живели хора и че съпругите са замеряли с домашни съдове главите на мъжете си. От мига, в който счупвала главата на мъжа си с някое гърне, жената преставала да бъде негова робиня. Отминали векове и цели епохи, докато се стигнало до вчерашния ден, когато във Вършовице се повторило същото, което ни е известно от древността и от което се оплаква философът Сократ. Там Франтишка Конопова, съпруга на зидар, строшила една стомна в главата на мъжа си. Печално и трагично събитие. А след хиляди години ще открият парчетата на тази стомна и ще има да се чудят как ли се е счупила. Учените ще напишат за това цели томове, дебели книги, макар че и след хиляди години ще се повтарят същите домашни истории.

С какво се препитават хората в Прага (из залите на околийския съд). Из цяла Чехия се знае поговорката: „Добре се живее в Прага, ала с пари.“ Само че в Прага човек може да е честит и без пари, стига да има сърчни ръце и остро зрение, за да забелязва навреме приближаването на стражаря. Вчера един такъв хитрец се озовал на подсъдимата скамейка в околийския съд. Той също си живеел доста добре в Прага без пари и без да работи. Навремето някакъв добър човек му казал, че всеки би трябвало да има кокошка за обяд — споменатият гражданин бил доволен и без кокошка в тенджерата, стига да имало куче във фурната на печката му. А това се случвало твърде често. Разбира се, не е далеч от ума, че за да има кучешко печено, той не отворил собствен кучкарник, нито пък угоявал кучета, а оставял тази грижа на ближните си. Ходел из улиците, гледал кога слугините ще изкарат кучетата „на повън“, и при удобен случай хващал някое подебелшко. Собственикът или собственичката на кучето можели да обикалят всички пражки кучкарници, но единственото нещо, което оставало от песа, била леката миризма в едно сутеренно жилище. Но в онази стара поговорка ненапрасно се говори за стомната, с която се ходи веднъж за вода, втори път за вода, докато стомната се счупи. Любителят на кучешко месо също ходел за вода със стомната от пословицата, докато един ден, тъкмо когато бил прегърнал един добре охранен дакел, не го спипала полицията. Оправданията му, че искал просто да погали кучето, останали напразни, вчерашните „милувки“ му стрували два дни затвор, защото веднъж вече му се било случило ловът му да не излезе сполучлив. Тогава се отървал само с двацет и четири часа. Щом си излежи четирийсет и осемте часа, сигурно ще тръгне в друг квартал.

Обир в народния дворец на социалдемократите на улица „Хибернска“. В помещението на сдружението на калфите шивачи се вмъкнали крадци, които задигнали пощенски марки за дванайсет крони, както и десет крони в брой. Имали намерение да задигнат и пишещата машина, но като се сетили за борбите на социалдемократите, си тръгнали, без да пипнат машината.

Развален въздух. Осемнайсетгодишната санитарка в чешката детска болница Магдалена Кинетова отишла да се помоли в църквата

„Свети Игнатий“ на Карловия площад. Там тя припаднала от изпаренията, излъчващи се от телата на богомолците, и била откарана в общинската болница.

Случай с два вола. Докато се разтоварвала стоката на търговеца на добитък Жак от Краловске Винохради на гара „Франц Йосиф“ в Прага, избягали два вола. Единият стигнал до тунела под Жижков, където бил блъснат от товарен влак и убит на място. Второто говедо стигнало чак до държавната прокуратура.

Крадецът Витасек тръгва по правия път. Преди четири дни от затвора „Панкрац“ бил пуснат на свобода крадецът Витасек, който след дългото прекъсване незабавно започнал отново да практикува. Ограбвал тавани, крадял балтони, но тъй като в „Панкрац“ междуременно бил поизгубил форма, скоро го заловили и го изправили пред съда.

В църковната изба. Известно е, че в църковните изби не се чувства липса на добро винце и ликьори. В това бил твърдо убеден и работникът Франтишек Храбовски, който избил прозореча на църковната изба в Марианске Хори и се вмъкнал в избата с надеждата да открие там изобилна плячка. Човекът не останал излъган в очакванията си, но едва започнал да опитва ракиите и виното, когато го изненадали и трябвало да бяга. На другия ден обаче го открили и той бил задържан от полицията, тъй че виното и ракиите все пак ще си ги изпият господа свещениците.

Кибрит в чая. Да се изсипе в чая изстърган фосфор от кибритени клечки, да се изпие сместа и напитката да разстрои стомаха за няколко дни (защото нищо друго не може да се постигне по такъв начин) — това средство за самоубийство днес вече е толкова демоден, че към него в най-добрия случай би могло да прибегне някоя слугиня, незапозната с нещо по-добро. На кибрита, разбира се, трябва да се отдаде полагаемото, защото твърде дълго е бил предпочитано средство при нещастна любов. Сега, естествено, нещата са се променили и нещастната любов вече се лекува другояче. Вчера следобед се опитала да се отрови с кибрит съпругата на един монтьор, дваисет и пет

годишната Лудмила Ружичкова, жив. „Подол“ № 39. Тя настъргала кибрит в чая, изпила го и била откарана в общинската болница, където разполагат с ефикасни средства за промиване на стомаха. Причината за отчаянието ѝ не е известна.

Разрешили въпроса с поскъпването. Гражданинът Янох, портиер и същевременно разсилен на „Сокол“ в Дейвице, и гражданинът Клима, портиер на „Златният папагал“ в същия квартал, от доста време насам обсъждали заедно въпроса, как най-добре да се преборят със скъпотията. Начинът, който предлагали по събрания социалдемократите, никак не им допадал. Да хулят властта, картелите, парламента, общината или да участват в улични демонстрации, където да ядат пердах от стражарите — това изобщо не било по вкуса им. Те си мечтаели непрекъснато за Аржентина, за тази златна страна, където има такова изобилие от евтино месо, че го карат за продан дори в Прага. Аржентина им си явявала навред и по всяко време. Накрая те решили да се допитат до един човек, когото били слушали да говори по събрания за аржентинското месо и за когото научили, че е отличен познавач на живота в Америка и в Аржентина. Пропагандаторът на великата социална идея и изтъкнат деец на социалдемократическата партия Кнежек така картинно им обрисувал всичко, че им замаял главите. Те решили веднага да потеглят за Аржентина и буквално паднали в обятията на гражданина Кнежек, който предложил да им покаже пътя. Пътешествието им започнало в понеделник, но при особени обстоятелства. Щом събрали парите за наема от поверените им жилищни кооперации, двамата, придружени от Кнежек, заминали първо за Бремен и оттам с кораб за Аржентина, при евтиното месо. Според получените съобщения корабът им вече се намира в открито море. Трудно е да се каже дали ще пристигнат, понеже собствениците на двете жилищни сгради са взели мерки да ги върнат колкото се може по-скоро заедно със събрания наем. Присвоената сума възлиза на шест хиляди крони.

[1] Крайни пражки квартали, враждуващи помежду си. ↑

[2] Приятел на Хашек, с когото започват издаването на „Приключенията на добрия войник Швейк“. ↑

[3] Козма Пражки (ок. 1045–1125) — първият чешки хронист. ↑

[4] Силвестър — Нова година. Има и папа със същото име. ↑

[5] Франя Шрамек (1877–1952) — чешки поет, модернист, известен с популярните си мелодични стихове срещу милитарисма и войната. ↑

[6] Иржи Карасек от Лвовице (1871–1951) — чешки поет декадент. ↑

[7] Кайзер умря (нем.). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.